

vilde Normallønningerne 2399 og 2400 Kr. ved Anvendelse af Lønreguleringsprocenterne $\div 15$ og $\div 20$ nedbringes til henholdsvis 2129 og 1920 Kr. For at bøde paa det urimelige i dette Forhold har man i Forslagets § 6, 3die Stykke foreslaaet, at ved Lønreguleringsfradrag kan ingen Normallønning paa 2000 Kr. og derover bringes ned under 1839 Kr., og ingen Normallønning paa 2400 Kr. og derover nedbringes under 2129 Kr.

Beregningen af Lønreguleringsprocenten for et Finansaar kan ikke ske, før Pris-Indberetningerne for første Uge i det foregaaende Finansaars fjerde Kvartal (altsaa første Uge af Januar Maaned) foreligger i bearbejdet Stand. Efter Bestemmelsen i Forslagets § 3, sidste Punktum, skal disse Pris-Indberetninger være Det statistiske Departement i Hænde senest den 15. Januar. Dersom denne Frist overholdes, vil Beregningen af Aarets Pristal antagelig kunne foreligge omkring 1. Februar, og Lønreguleringsnævnet kan da paabegynde Arbejdet med Fastsættelsen af Lønreguleringsprocenten. Dette Arbejde forudsættes i Forslagets § 6, 2det Stykke, at være afsluttet senest den 20. Februar. Tilbagestaar derefter Administrationens Beregninger af Lønreguleringsstillæg eller Fradrag for samtlige Tjenestemænd. Da den første Udbetaling skal ske 1. April, er den Tid, der er levnet til disse Udregninger, paa ingen Maade rigelig, men da Beregningsarbejdet ved Anvendelse af dertil indrettede Tabeller for største Delen vil være af ganske mekanisk Art, vil det dog antagelig kunne tilendebringes i rette Tid inden 1. April.

Som foran paavist kan Reglerne for Beregning af Lønreguleringsprocenten først bringes til Anvendelse overfor Lønningerne i Finansaaret 1922—23, og det er derfor nødvendigt, at Lønreguleringsprocenterne for 1920—21 og 1921—22 fastsættes paa særlig Maade. I Forslagets § 6 er Lønreguleringsprocenten for 1920—21 fastsat til Maksimum 50, idet det med Sikkerhed kan forudses, at Prisniveauet i 1919—20 vil ligge saa højt, at

Maksimumsprocenten maa komme til Anvendelse. For 1921—22 er Lønreguleringsprocenten ligeledes fastsat til Maksimum 50, hvilket er i Overensstemmelse med det foreslaaede Basistal 000.

Til § 7.

Da Lønreguleringsstillæg ikke er at betragte som Dyrtidstillæg eller Dyrtidshjælp, men som en Del af selve Lønningen, hvilket bl. a. fremgaar af, at der i Tider med lavt Prisniveau sker Lønreguleringsfradrag, har man anset det for naturligt at knytte Tillæg og Fradrag til Lønudbetalingen ved de sædvanlige maaendlige Udbetalingsterminer.

Til § 8.

De i Forslaget udformede Regler for Lønreguleringen forudsætter, at der findes et særligt Organ til Administrering af alt, hvad der falder ind under Lønreguleringen. Man har foreslaaet Oprettelsen af et fast Lønreguleringsnævn. Indenfor de Rammer for dets Virksomhed og Beføjelse, der er fastsat i Loven, maa dette Nævn have en vidtstrakt Myndighed, og dets Afgørelser maa formentlig være endelige. Af Hensyn hertil har man ment, at baade Regeringen og begge Rigsdagens Ting bør have Indflydelse paa Lønreguleringsnævnets Sammensætning. For saa vidt muligt at sikre, at Nævnet altid kan være i Stand til at tage Beslutning ved Stemmefforhold, har man foreslaaet, at der, foruden 4 af Rigsdagens Ting valgte Medlemmer (med Suppleanter), af Kongen udnævnes en Formand og en Næstformand, idet Næstformanden dog kun deltager i Afstemningen, naar Formanden er forhindret. I øvrigt er det Forudsætningen, at Næstformanden ikke alene fungerer som Stedfortræder for Formanden, naar denne har Forfald, men deltager i Nævnets Møder og sammen med Formanden leder Nævnets Arbejder. Herved skabes der Betyggelse for, at der altid — selv i Tilfælde af Formandens Sygdomsforfald o. l. — er en Ledelse, som er fortrolig med Nævnets Praksis og Arbejds